

Δεκαετία του 70 σ' ενα ελληνικό νησί (πριν το κινητό τηλέφωνο). Είναι η ζωή που κυλάει ήρεμη ανάμεσα σε δύο κόσμους, αυτόν που φεύγει κι αυτόν που έρχεται. Υπάρχουν κάποιες καταστάσεις ανθρώπινες, κάποιες σκιές από το παρελθόν, κάποιοι έρωτες, κάποια κοινωνικά προβλήματα. Είναι κι ο ξενητεμένος που γυρίζει στον τόπο του. Και είναι και ένα δίλημμα... γύρω στο οποίο πλέκεται το έργο.

Πρόσωπα

Ζαφείρα (Ζέφη)	(Από Αυστραλία γεννημένη στο νησί)
Θεοδότη - χήρα	(έχει περάσει τα 50)
Μελπομένη (Μένια)	ανηψιά της
Ρένα	(φίλη της)
Κατερίνα	γειτόνισσα
Ασημίνα (Ασημιώ)	γειτόνισσα
Χριστόδουλος - γέρος	γείτονας
Τζήν (Τζήνα)	Εγγέλζα
Στέφανος (Στέφος)	
Μάνθος (Μαθιός)	(θεία του)
Χρυσάνθη	
Ανάργυρος	(πατέρας του Θεόκλητου)
και ο μικρός Ανάργυρος	εγγονός
Μάικλ	(Μιχάλης –από Αυστραλία)

Συνέχεια από την προηγούμενη Παρασκευή

- TZHN: Ναι, συνοχή, ωραία λέξη, από το συνέχεια, συνεχίζω. Δηλαδή έχεις θέματα - ενδιαφέροντα θέλω να πω - για να γεμίζεις τις ώρες σου. Μα δεν μου λες, είσαι νέα κοπέλα. Δεν θέλεις να πας να χορέψεις, να διασκεδάσεις, να φλερτάρεις;
- TZHN: (με χαμόγελο) Για διασκέδαση έχω το παιδί μου. Αν δεις πώς σκέφτονται τα παιδιά... πώς δουλεύει το μυαλό τους... είναι διασκέδαση. Και είναι τόσο σημαντικό να τους εξηγείς και να κατευθύνεις τη σκέψη τους... 'Οσο για το τελευταίο είναι πολλοί που με φλερτάρουν και μερικοί μάλιστα ... λίγο κακόγουστα. Επειδή όμως υπάρχει κι αυτός ο....ας το πούμε δεσμός με τον Κλήτο, με σέβονται. Βλέπουν πως δεν ενδιαφέρομαι και νομίζουν πως υπάρχει ακόμα ό Κλήτος.
- MENIA: Για σάσου γιατί κι αυτό δεν μπορώ να το καταλάβω. Το ότι δεν θέλησες να τον παντρευτείς αφού θα το έκανε μόνο από υποχρέωση, ίσως οι άλλοι να μην μπορούν να το καταλάβουν, εγώ όμως το καταλαβαίνω και μάλιστα το εγκρίνω. Ομως το ότι ζεις σαν να μένεις πιστή ή να περιμένεις κάπι, δεν το καταλαβαίνω.
- TZHN: (την κόβει) 'Οχι, όχι δεν περιμένω τίποτα. Ο Κλήτος είναι απλώς ο πατέρας του παιδιού μου.. Μέχρι εκεί και μόνο έτσι υπάρχει για μένα. Το ρομάντσο έχει ξεφύσει από καιρό.
- MENIA: Κοίτα, σου μιλάω ελεύθερα γιατί νομίζω ότι επικοινωνούμε, σε νοιώθω κάπως σαν φίλη. Και σου λέω ελεύθερα ότι σε θαυμάζω αλλά και σε ...απορρίπτω. Δηλαδή με πετάς στα σκουπίδια; Δεν την ζέρω τη λέξη, στάσου, στάσου, έρχεται από τα απορρυπαντικά ή τα απορρίματα; Βλέπεις πόσες λέξεις ζέρω;
- MENIA: 'Οχι, όχι. Απορρίπτω, δεν εγκρίνω, τη στάση σου. Να μένεις ελεύθερη, να υπολογίζεις τον Κλήτο, να ζεις τη ζωή που ζεις.
- TZHN: Μένια μου, φαίνεται πως δεν έχεις καταλάβει, δεν υπολογίζω. Αποφάσισα! Ο Κλήτος είναι μόνο ο πατέρας του παιδιού μου.
- MENIA: Αυτή η απόφαση!... (σταματάει... σκέφτεται). Ξέρεις βρίσκομαι κι εγώ σε δίλημμα. Ίσως να υποταχτώ κι εγώ κάποτε... να παντρευτώ τον Στέφο και να έρθω να ζήσω στο νησί.
- TZHN: (με ενθουσιασμό) Αλήθεια, Μένια μου, δεν ήθελα να ρωτήσω.
- MENIA: «Κόσμος» εξασφάλισε κι είναι στην ευχάριστη θέση να δημοσιεύσει σε συνέχειες το θεατρικό έργο του Γρηγόρη Χρονίου που έχει σχέση με τη δική μας ζωή, την ξενιτιά του χτες και θέματα που μας απασχόλησαν και χάραξαν σημάδια και όρια. Είναι μέσα ο κόσμος που φεύγει κι ο κόσμος που έρχεται. Νοοτροπίες και άγραφοι νόμοι, αγάπες και δικαιώματα, ελπίδες που ξεφτάνε κι άλλες που επιζούν και δικαιώνονται αργά. Κι είναι κι ένα δίλλημα για το δικαίωμα στην ζωή, το δικαίωμα στην αγάπη. «Περνάνε όλα... σαν τους ανθρώπους που γνωρίσαμε, τα όνειρα που ζήσαμε, τη ζωή που φεύγει... Σαν αναμνήσεις αγαπημένες, σαν νοσταλγικά τραγούδια...», όπως λέει ο συγγραφέας Γρηγόρης Χρονίου.
- TZHN: Τι θα κάνεις μ' αυτή την ιστορία. 'Όλοι σας βλέπουν, σας θεωρούν σαν αρραβωνιασμένους. Περιμένουν την ανακοίνωση. Θα χαρώ πολύ, τον ζέρω καλά αφού δουλεύω στο ξενοδοχείο τους τόσα χρόνια. Είναι πολύ καλό παιδί.
- MENIA: Τον κακό του τον καιρό είναι, αλλά, ε, τι να πω. Δεν μπορώ, νοιώθω ότι είναι ο δικός μου άνθρωπος. Είναι ο φίλος και ο σύντροφος, μεγαλώσαμε μαζί, είμαστε αχώριστοι από μικρά παιδιά. Είναι ο μόνος άντρας στη ζωή μου.
- TZHN: (ενθουσιασμένη) Να είμαι η πρώτη που θα σου ευχηθώ να ζήσετε;
- MENIA: (σκουπίζει τα μάτια της) Π' ανάθεμά τον, τον αγαπώ, καταλαβαίνεις; 'Άκου, Τζην, εγώ δεν πιστεύω σε αγάπες και λουλούδια να, απλά τον νοιώθω... πως να το πω, είναι ο άνθρωπός μου. Με καταλαβαίνεις;
- TZHN: Απόλυτα και σ' ευχαριστώ που με εμπιστεύεσαι. Τώρα μπορώ κι εγώ να σου εμπιστευτώ τη δική μου τη ζωή για να καταλάβεις και τη δική μου απόφαση. Γιατί βλέπω πως θα βρεθούμε πολύ κοντά στο μέλλον.
- MENIA: 'Ελα κάθισε κοντά μου και ζέρε πως ότι πούμε θα μείνει μεταξύ μας.
- TZHN: Είμαι πολύ χαρούμενη, σήμερα νοιώθω πως βρήκα ένα δικό μου άνθρωπο. Και μπορώ να σου πω και τα δικά μου.
- MENIA: Για λέγε λοιπόν, γιατί εσύ δεν μιλάς και κανένας δεν ξέρει πολλά για τη δική σου ιστορία σου.
- TZHN: Μένια, ζήσα μες στην ομίχλη. Στην ατμόσφαιρα, στην καρδιά, στην εικόνα της ζωής. 'Εζησα σε μια συνοικία μεγαλούπολης του βορά. 'Ηταν το Λονδίνο. Εγώ ζήσα τα παιδικά μου χρόνια στη ρουτίνα της φτωχογειτονιάς, του σχολείου και ...της συννεφιάς. Δεν θυμάμαι σαν παιδί παρά σοβαρά πρόσωπα. Οι γονείς μου χώρισαν νωρίς και όπως δεν αγαπήθηκαν ποτέ δεν έδειξαν ούτε για μένα ενδιαφέρον. Ξανάφτιασαν κι οι δύο τη ζωή τους κι εγώ μεγάλωσα με τη γιαγιά, τη μητέρα της μητέρας μου, που κι αυτή μ' έβλεπε κάπως σαν βάρος. Και δεν της ρίχνω άδικο. Τα χρόνια του σχολείου τα ζήσα μιζέρα. Και όταν βγήκα στη ζωή η ατμόσφαιρα δεν άλλαξε. Η ζωή στη φτωχογειτονεία είναι η ίδια παντού. Άλλα στις χώρες του βορρά δεν έχει αυτό το χαμόγελο που έχει στις χώρες του νότου. Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω;
- MENIA: Ναι, είναι αλήθεια. 'Όλα είναι σοβαρά και σπουδαία εκεί.
- TZHN: Βγήκα μικρή στο μεροκάματο. Δουλειά, σπίτι, κανένα σινεμά,

Θεατρικό Έργο του Γρηγόρη Χρονίου

«Ένα κλωνί βασιλικό»

Μέρος 7ο

Ο ΚΟΣΜΟΣ